

hun sin Gang og spurgte den første Jernbanebetjent, hun mødte, hvor Ventesalene var. Med et ejendommeligt Smil, som hun først senere forstod, saa' han op og ned ad hende og pegede derefter hen imod en Række aabentstaaende Fløjddøre, udenfor hvilke en Del tavse Mennesker havde forsamlet sig. Da hun naaede derhen, mødte der hende et Syn, som i det første Øjeblik Overraskelse vakte hendes levende Optagethed men hurtig fik hende til at lukke Øjnene i Rædsel.

Over hele den store, halvmørke Ventesals Gulv stod og laa og sad paa Hug flere hundrede fantastiske Pjalteskikkelser i Lighed med dem, hun havde set staa paa Perronen: Mænd og Kvinder, graaskæggede Oldinge og nyfødte Patteglutter, der laa ved Moderens Bryst. Et ejendommeligt stivnet Udtryk af dyrisk Angst var fælles saa godt som for dem alle. Enkelte af dem var næsten nøgne; flere havde blodige Bind om Panden eller Hænderne; alle var de gustne, udtærede og tilsmudsede, som havde de vandret dagevis uden Rast. Men næsten endnu mere uhyggevækkende end deres forskræmte og forkomne Udseende og den Elendighedens Stank, der stod ud af Dørene, var den Dødsstilhed, der herskede derinde mellem de mange sammenstuede Mennesker. End ikke Barnegraad hørtes, skønt de fleste af de smaa, voksagtige Patte-